

Director Editorial: Juan Rubio.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Coordinador: Jordi Llisterrí.
jllisterri@vidanueva.es

Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Mayo 2013 · Nº 12

SE138328

Intercongregacionalitat

Final de curs de a l'Escola Cintra: "Doncs jo estic molt content de deixar l'escola, perquè Cintra m'ha posat molt bé els fonaments, i ara em podré valdre per mi mateix". Només per sentir un alumne dir això, ja ha valgut la pena organitzar un projecte conjunt entre diverses congregacions religioses al barri del Raval de Barcelona. Més que els diversos premis i reconeixements que ha rebut. És el fruit de la intercongregacionalitat, una paraula complicada i que no sona gaire bé. La "inter", en diuen. En aquest número ens centrem en un dels projectes "inter" que fins ara ha donat més resultat, l'Associació Cintra. És una mostra d'una nova dinàmica de la Vida Religiosa: la col·laboració entre diversos ordes, instituts i congregacions per donar resposta a noves necessitats, les que es detecten a través de la presència als barris i a les perifèries. Si la Vida Religiosa és compartir-ho tot en comunitat, també es tracta de compartir els recursos disponibles. Un signe i una concreció de la seva presència al servei de les demandes de cada temps.

ELS FRUITS DE LA COL·LABORACIÓ

De l'escola a l'hort

LUCÍA MONTOBBIO

A mitjan dels anys 90, diverses congregacions religioses que treballaven al Raval compartien preocupacions. Veien com creixien al barri la manca d'inserció laboral, les dificultats per trobar habitatge, el fracàs escolar. Es van decidir a unir forces per donar una resposta. Junts tindrien més recursos i ànims per tirar endavant.

CONSUELO PALOMAR

“L'hort ajudarà al bon funcionament de Benallar”

Fins fa poc, a la residència de les Germanetes de l'Assumpció de Barcelona, hi havia un gran terreny sense utilitzar. La congregació el va cedir a la fundació Benallar el gener. Ara, l'estan omplint de verdura. És l'hort de Wunpini, que significa ‘regal de Déu’ en llengua dagomba.

Mentre passeja, **Teresa Olivella**, responsable del projecte, assenyala les feixes i repassa: “Estem plantant patates, espinacs, cebes, julivert, enciams, carbassons, cogombres, pebrots verds, bledes, mongeta tendra, tomàquets... tres tipus de tomàquets”, i continua amb els arbres: “Ametllers, figueres, pruneres, i estem preparant aquesta terra per a fruita de temporada”, somriu satisfeta. Però la perla de tot aquest terreny s'amaga darrere de la residència: “Hi ha una bassa que no és d'aigua de boca, que no es paga, i hi arriba aigua constantment.

Això és fantàstic perquè ens permet estar tranquils en temporades seques”. La **Consuelo Palomar** és germaneta de l'Assumpció i viu a la residència. Explica que està contenta que aquestes terres ermes hagin trobat un profit: “Tot això ha guanyat moltíssim, els fruits de l'hort ajudaran al bon funcionament d'altres projectes de Benallar, al de Verdallar, per exemple”. A canvi, les germanes que viuen aquí només demanen col·laboració a l'hora de tenir cura del jardí de la residència. “I si algun dia sobra una mica de fruita i de verdura, també

l'acollirem de bon grat”, la Consuelo riu i fa broma. El projecte de moment funciona amb dos professionals a temps parcial, a més de set voluntaris que vénen els matins de dilluns a divendres, i ocupa una mitjana de sis persones. “Aquí no només aprenem a conrear la terra, també adquirim una rutina i disciplina de treball similar a la que podríem trobar en una empresa”, diu en **Vivió** mentre firma el full d'assistència i apunta l'hora d'entrada. Avui en **Vivió** està llaurant una part del jardí amb

l'ajuda d'una voluntària, la **Begoña**. Tots dos agraeixen l'oportunitat que els dona aquest hort. En **Vivió** és de Senegal i aquí no té cap familiar. Per ell, l'acció de Benallar, que cobreix tots els fronts, té un valor incalculable: “Tot això és molt dur, però he tingut la sort de trobar-los a ells, m'han donat sostre, formació, ocupació. Vull contribuir perquè es pugui atendre més persones com jo”.

La **Begoña** s'ha quedat sense feina fa poc, volia fer un voluntariat, i a través d'una monja de l'escola dels seus fills, **Lestonnac**, va saber d'aquest projecte i es va animar a venir. “Aquí penca tothom, és un projecte de tots, de treballadors, voluntaris, usuaris. Aquest hort m'ha ajudat a estar en contacte amb una realitat que no coneixia abans, la dels immigrants, i tot això m'està enriquint com a persona”.

Professionals,
voluntaris i usuaris
són els protagonistes
de Cintra

És així com es va crear l'Associació Cintra, el 1996, de la mà de nou congregacions religioses. Entre els fundadors hi havia l'**Andreu Trilla**, escolapi, que recorda així els inicis: "L'origen de tot van ser unes trobades mensuals que fèiem les diverses comunitats que vivíem al Raval i alguna de la Rambla: celebràvem

ANA ROYO

"Som un pont per a la seva independència"

Ana Royo, teresiana i directora de Benallar, recorda els inicis d'aquest segon projecte de Cintra: "Vam començar el 2002 quan moltes persones immigrants arribaven a l'aeroport sense saber què fer, cap a on anar. Ens vam adonar de la necessitat d'establir un programa d'habitatge. És la nostra activitat principal". Benallar té 18 pisos, en què es poden diferenciar tres tipus d'habitatge: els que estan destinats a famílies, el pis d'emergència tutelat i el pis d'acollida amb cert acompanyament però més independència.

Ana Royo descriu els diferents perfils: "Hi ha les famílies que paguen un lloguer mínim, uns 400 euros; aquí nosaltres només els fem d'avaladors i de mediadors amb les immobiliàries. En canvi, als pisos d'emergència acollim joves immigrants sense cap contacte a Barcelona, els donem un sostre i els formem amb cursos. Estaran sis mesos en un pis totalment tutelat i després passaran a un altre on seran més autònoms durant un any". Si estàs al pis d'emergència, no et pots quedar tot el dia a casa. És necessari que assisteixis a cursos. Benallar n'ofereix de català, castellà,

informàtica i formació laboral a través de tallers. "Els tallers estan dotats d'unes beques mínimes: si treballen a l'hort o produeixen espelmes, guanyen al voltant de 200 o 250 euros. Aquests pisos i cursos pretenen ser ponts cap a la independència, i molts ho aconsegueixen", conclou l'Ana Royo.

L'Ángeles i la Carmen són voluntàries del pis d'emergència que hi ha a l'avinguda Drassanes. Provenen de diferents congregacions: l'Ángeles del Sagrado Corazón, i la Carmen, de Lestonnac. Avui passaran la nit aquí, acompanyant els cinc joves que hi ha ara. "Som com una família", em comenten. "Mentre un para taula, l'altre fa el sopar, després que tothom hagi estat treballant als tallers o anant als cursos de formació".

En Mohamed, en Davud, en Bassir, l'Adama, i en Hussain resumeixen com els ha anat el dia, quines dificultats s'han anat trobant, quin ha estat el millor moment de la jornada. Després repassen l'actualitat dels seus països i es consideren afortunats d'estar aquí, si bé coincideixen que la corrupció del món polític es troba arreu, també aquí.

l'eucaristia, preníem un sopar lleuger i comentàvem temes del barri. Sortia repetidament la situació de nois i noies que tenien plaça escolar però eren absentistes, sovint tenien problemes familiars, i en cap escola no els volien. La conclusió era clara: necessitàvem una escola per a ells”.

L'Escola Cintra va ser el primer fruit de l'Associació Cintra. Un centre d'educació secundària basat en l'atenció d'alumnes amb fracàs i absentisme escolar. Més tard va arribar Benallar, el segon fruit: un projecte d'atenció a la població immigrada a través de pisos d'acollida, cursos de

ALPHA BARRY

“Verdallar m'ajudarà a construir un futur”

L'Alpha es mou amb agilitat amb el tricicle elèctric de Verdallar. Malgrat el trànsit de Barcelona, reparteix puntual les comandes: fruita i verdura ecològica per a domicilis que han encarregat productes per Internet.

Verdallar és una empresa d'inserció laboral sense ànim de lucre, creada per Benallar. Va néixer el maig de 2012. L'objectiu és atendre els sectors més desfavorits de la societat, i alhora potenciar una visió ecològica de la vida i el treball.

L'Edgar Gil, coordinador de l'empresa, sap que el gran repte que tenen és aconseguir fidelitzar clients perquè, a poc a poc, es puguin anar creant més llocs

de treball com el de l'Alpha: “Actualment repartim una mitjana de 100 cistelles al mes. Per cada 50 cistelles més que aconseguim, podríem acollir una persona més”.

L'Alpha comença el dia repassant els albarans i les comandes. Després marxa cap a Vall d'Hebron, on tenen el magatzem, i amb l'ajuda d'una voluntària fan els cistells. Treballa els dimarts i els dijous, i explica que aquesta setmana ha estat dura: “Hem tingut 17 comandes i jo n'he fet set, les del centre de Barcelona; les que són fora, com a l'Hospitalet, Santa Coloma o Vallvidrera, les fa el meu company amb la furgoneta”.

L'Edgar comenta que aviat faran una campanya de *crowdfunding* per aconseguir un altre tricicle. “A més d'aquesta iniciativa en l'ampliació de repartidors, estem molt engrescats amb el projecte de l'hort Wunpini. Ara per ara funcionem amb diferents proveïdors, però seria genial si poguéssim comptar amb els nostres propis productes; això comportaria un estalvi i una connexió més forta amb la formació laboral que incentiva Benallar”.

L'Alpha va aconseguir la feina a partir d'una entrevista. Va assabentar-se'n a través del Casal dels Infants del Raval. “Em vaig presentar, els vaig agradar i l'endemà

vaig començar a treballar. Jo estic molt content, em trobo molt bé, i a més de tenir una feina, rebo formació. Per exemple, estic aprenent el procés logístic que té la coordinació d'un magatzem, a mesura que avanço em donen més responsabilitats, i això m'agrada, i segur que m'ajudarà a construir un futur, continuant aquí o trobant una altra feina”. L'Edgar anima a tothom que vulgui a fer una comanda: “S'ha d'entrar a www.verdallar.com i des d'allà seleccionar els productes que vulgueu. Hi ha també cistelles tancades, i ara que arriba la primavera tenim ofertes que no us podeu perdre”.

ENRIC SEVILLA:

“Cada alumne té la seva gran dificultat”

formació i oportunitats d'ocupació als tallers i a l'hort. Finalment, fa poc més d'un any, els seus projectes s'han ampliat amb la creació de l'empresa Verdallar, que combina la promoció social amb la cultura d'una producció sostenible ambientament.

Després de 17 anys de vida, la participació ha anat augmentant i ara ja són 40 les congregacions implicades. Professionals, voluntaris i usuaris són els protagonistes de l'obra de l'Associació Cintra.

Cintra és un terme usat en enginyeria i en arquitectura. Es tracta de l'armadura que sosté l'arc fins que es col·loca la pedra central. També és el nom d'un dels projectes principals de l'Associació Cintra. Aquest centre concertat d'Educació Secundària vol ser una armadura que ajudi a construir l'interior dels alumnes. Enric Sevilla n'és el director i explica com va néixer aquesta escola i com s'hi viu el dia a dia.

Com va començar el projecte?

L'any 1996, aprofitant la reforma de la LOGSE, quan va entrar en vigor la ESO, un grup de religiosos va potenciar la creació d'aquest centre veient les mancances educatives dels barris de Ciutat Vella. Era un bon moment per crear una escola diferent, que pogués acollir joves en situació de risc social, amb dificultats escolars, desmotivació, absentisme escolar. Primer vam funcionar dins de l'Escola Pia i, al cap de quatre anys, ens vam independitzar.

Teniu 48 alumnes en total. No són pocs?

Som una escola petita que vol donar la màxima atenció possible a l'alumne. Tenim quatre cursos d'una sola línia. Cada línia té 12 alumnes. I cada grup de sis alumnes té un tutor. El que és important és poder dedicar temps a una sèrie d'alumnes amb necessitats educatives específiques. Tots són de Ciutat Vella i vénen de situacions complexes: inestabilitat familiar, fracàs escolar, marginació, es barreja tot. Cada alumne té la seva gran dificultat. Volem acompanyar-los perquè puguin avançar, perquè el dia de demà siguin bons professionals i millors persones.

Els professors tenen una formació especial?

Necessitem un professorat molt preparat, amb molta experiència. És important també el sentit del compromís, que hi hagi una continuïtat. D'aquesta manera es pot fer un seguiment més qualitatiu dels alumnes i contribuir a l'equilibri del conjunt de l'escola. Per descomptat, han de tenir vocació i molta paciència. Estar estudiant a Cintra és una gran oportunitat, un projecte així només existeix aquí.

Els alumnes són conscients d'aquesta oportunitat?

Al principi no. Veuen aquesta escola més aviat com un lloc petit, estrany, amb poca gent. Després sí que ho van apreciament, van entenent, es preocupen, ens escolten, respecten els límits. Hi ha una evolució positiva en el comportament, des que entren a primer d'ESO fins que surten a quart.

Tothom acaba el cicle i obté el títol de secundària?

No tothom hi arriba, perquè hi ha situacions que són molt complicades. Però sí que la majoria completa els quatre cursos i surt de l'escola amb una orientació definida. Alguns opten per un mòdul de grau mitjà, o un curs d'ocupació professional. Si no es treuen el títol de secundària, van cap a mòduls professionals, una PQPI.

Quan surten de l'escola, aconseguixen feina?

Molts han començat a treballar, malgrat que ara costa molt més pel context de crisi en què ens trobem. Alguns decideixen continuar formant-se. Nosaltres sempre tenim les portes obertes si algun dia necessiten el nostre suport, som un punt de referència. En principi, Cintra és una escola ordinària. La gran diferència és que aquí els alumnes reben més atenció. El que sí que fem són tallers dins de l'assignatura de tecnologia. De ceràmica, electricitat, mecànica, fusteria, cuina... L'objectiu no és que en un futur es dediquin a això, sinó que els resulti familiar el món professional, i les rutines laborals quan se les trobin.

Què us falta per consolidar el projecte?

Unes instal·lacions definitives. L'Escola Cintra necessita un espai. Hem de trobar una millor ubicació i estabilitzar-nos. Anem desplaçant-nos, primer a l'edifici del carrer Palau, després al carrer Aurora, i quan van enderrocar l'edifici d'Aurora, a aquests barracons al carrer Riereta. Necessitem un lloc amb espai per poder treballar bé, això ajudaria molt a la feina dels alumnes i professors.

“ Si no ens ajuntem, no hi arribem ”

JORDI LLISTERRI

La majoria de projectes no s'acaben concretant fins que algú no s'hi posa al davant. En el cas de Cintra, això va passar amb el germà de La Salle **Joan Lluís Casanovas**, que va morir el 2009 en un accident de muntanya. La teresiana **Cristina Martínez** va agafar el relleu i, quan va ser escollida per a l'equip general de Roma, li va demanar a **Eulàlia Freixas** que assumís la presidència de l'Associació Cintra. Així és com, des del 2011, la provincial de les Missioneres de la Immaculada Concepció i vicepresidenta de l'Unió de Religiosos de Catalunya (URC), presideix aquesta entitat intercongregacional.

Per què fer una escola o una fundació conjuntament i no deixar-ho en mans d'un orde religiós com tantes altres obres?

Es va fer conjuntament per fer una obra conjunta. És a dir, perquè és un altre tipus d'acció i s'han d'unir forces. Avui les congregacions tenim molt potencial de persones que estan fent una tasca social molt forta, però si no ens ajuntem no arribem més enllà. Els projectes conjunts, la intercongregacionalitat, són importants perquè són un testimoniatge del moment. Sorgeixen de la necessitat i per poder donar una millor resposta.

Abans no necessitàvem tant unir-nos perquè les nostres escoles i els nostres hospitals ja funcionaven per donar resposta. Quan el segle XIX van sorgir la majoria de congregacions religioses dedicades a l'ensenyament, i sobretot a l'ensenyament de la dona, en aquell moment això no existia. Però avui tot s'ha com-

plicat molt i hi ha altres necessitats. Crec que la Vida Religiosa té aquesta frescor de poder estar on cal estar, i cal estar allà on encara no hi ha una resposta. Sobretot, una resposta d'humanització.

Quan es comença a veure aquesta necessitat de treball conjunt?

En el Concili Tarraconense de 1995 ja es va expressar el desig de fer alguna obra conjunta com a Vida Religiosa, que fos un signe. No es va concretar, però d'allà va sortir la idea.

Al mateix temps, al Raval ja feia temps que hi havia moltes congregacions religioses escampades. Comunitats que viuen en pisos, amb diverses accions socials... I, com passa en altres llocs, quan estem en un barri com aquest, ens ajuntem sovint per alguna festivitat o per compartir celebracions. En aquestes trobades sempre es comparteix el que fem. D'aquí va sortir la necessitat d'unir forces per donar resposta als alumnes que havien d'iniciar l'ESO i que provenien de situacions socials i familiars desestructurades. Que tinguessin una escola "normal", però tan reduïda que no era viable per una sola congregació.

I com s'ha passat de nou institucions a quaranta?

Això va ser fruit del treball d'en Joan Lluís Casanovas. Però, a més, la vida religiosa de Catalunya té molta vida i té molta relació. La Unió de Religiosos és un nus molt fort. Ens coneixem de moltes coses i no només perquè coincidim en les reunions del patronat de Cintra.

Com que cada vegada hi ha menys religiosos, la intercongregacionalitat no és un signe de debilitat?

No. És veure que tu sol no hi arribes, que l'altre tampoc, i que per donar resposta convé unir forces. Quan ja no tenim prou gent per portar les escoles, hi ha uns laics que fa molt anys que hi treballen i que ja les fan funcionar. Així, no ens unim per una pobresa de recursos, sinó perquè amb les forces que jo tinc en aquest moment, si les uneixo, puc donar una millor resposta. Ho tinc claríssim. La intercongregacionalitat no és un signe de pobresa, és un signe testimonial.

Un estil de vida

Per què es va veure tan clar?

Des d'un despatx no s'hauria detectat aquesta necessitat. Només descobreixes el que es necessita allà on t'estàs. Si no hi ets, t'ho poden explicar, però no ho entens. Jo ho crec molt. Per això, quan em van escollir provincial fa gairebé deu anys no vaig anar a viure a la casa provincial que hi ha al centre de Barcelona. Visc a Ciutat Meridiana, un dels barris amb més dificultats, encara que hagi quedat molt amagat. Els problemes ni es viuen, ni es resen, ni es pateixen igual sent allà que no sent-hi. M'ho expliquen, però no em toca la pell. Encara que en aquest moment no faci

No ens unim
per una
pobresa de
recursos, és
un signe
testimonial

, Eulàlia Freixas

Provincial de les Missioneres de la Immaculada Concepció, vicepresidenta de l'URC i presidenta de l'Associació Cintra

cap tasca social allà, quan arribes a sopar amb la comunitat, t'asseus a taula i t'expliquen com a una família que coneixes els han tret de casa seva, amb dues criatures, i no els han deixat ni entrar al pis per agafar els bolquers. Ja et poden explicar els desnonaments, que si no coneixes les cares dels qui es queden sense casa no és el mateix.

La Vida Religiosa aporta alguna singularitat a aquesta tasca social?

El treball d'humanització. Cadas-cú està enamorat de qui sigui, però si tu estàs realment enamorada de **Jesús**, i sents aquesta crida per la persona, per fer un món més humà, perquè l'altre no pateixi, perquè se'n pugui sortir... això et dóna moltíssima força. Per mi aquesta és la força de la Vida Religiosa. Sinó, no hi fem res aquí. Podríem fer el mateix que qualsevol laic. Però la força de Jesús és molt forta. I no dic que sigui una opció millor o pitjor. És la fidelitat de cadascú a la crida que sent.

Això es nota?

Hi ha gent propera a mi que no ha entès que jo no tingui una nòmina, o el meu raconet. Si sortís de la congregació, ho faria amb una mà al

—
Els problemes ni es viuen, ni es resen, ni es pateixen igual sent allà que no sent-hi

davant i l'altra al darrere. Però jo visc un estil de vida que ho comparteix tot. I no em falta res, però tampoc no dispo de coses meves. La fe és el que li dóna sentit. I no és fàcil, però hi ha alguna cosa que és més forta que tots els dubtes o que totes aquelles situacions que no acabes de veure clares.

Com es concreta la col·laboració en un projecte conjunt?

En el cas de Cintra, cadascuna de les 40 congregacions que en formen part fa diferents aportacions econòmiques. Hi ha dos professores que són religioses, però la resta de religiosos que hi col·laborem som voluntaris. I en funció de les necessitats, truques a la porta de les congregacions o arriben religiosos

que es jubilen i busquen un lloc on puguin ajudar.

Hi ha altres experiències similars?

Al Prat de Llobregat, Saó-Prat és una mica el mateix. El bisbat ens va demanar que obríssim una comunitat en un pis del barri del Sant Jordi per fer presència. Poc després, les tere-sianes i els maristes van anar a Sant Cosme. I es va establir aquesta dinàmica de compartir celebracions i fer trobades conjuntes, també amb les carmelites. Així, el 2004, entre tres ordes vam crear Saó-Prat, un centre obert que també ha anat creixent.

Es crea una dinàmica diferent en aquesta col·laboració entre diverses congregacions?

Molt positiva. Vas de cara a una missió que sols no podríem fer i que podem tirar endavant entre tots. Això és molt satisfactori. Hi ha el desig d'un treball comú. Abans tu tenies la teva escola, la teva comunitat... Ara això s'ha acabat. Jo ho visc així, d'una manera positiva. La diversitat de carismes no tira enrere res, al contrari. El que fas, ho fas per aquesta gent. Per humanitzar aquestes situacions. I aquí no hi ha marques que ens diferenciïn.

En el barrio Raval de Barcelona, la diversidad es lo cotidiano: lenguas, razas, acentos, olores, signos religiosos, vestimentas... También la presencia de congregaciones religiosas es diversa: maristas, La Salle, Sagrado Corazón, Lestonnac, jesuitas, escolapios, oblatas, teresianas, Ekumene, San Juan de Dios, darderas... Hace muchos años que nos dimos cuenta de que esa diversidad era una riqueza que no podíamos ni queríamos desaprovechar. Queríamos trabajar en fraternidad. Así nació nuestra intercongregacionalidad, y con ella, muchas cosas buenas para nosotros y para el barrio.

Y comenzó algo que ya es tradición y que todavía continuamos. Los últimos viernes de cada mes nos reunimos todos los que podemos, cada mes en una comunidad distinta. Nos juntamos unos veinticinco.

Nuestras reuniones se celebran siempre en doble mesa compartida. En primer lugar, la Eucaristía, familiar, cercana, fraterna, con amplio comentario de la Palabra y con oración de los fieles surgida de las miles de necesidades que afrontamos cada día, muchas veces con nombres y con hechos concretos expuestos con toda sencillez ante **Jesús** —que nos preside— y ante los hermanos y hermanas. En segundo lugar, la cena, a la que invita la casa de acogida, y después, la sobremesa. ¡Cuántas conversaciones, cuántos proyectos, cuántas utopías han surgido alrededor de esa mesa compartida! Algunas para hacerse realidad; otras, para animarnos a soñar y a no perder la esperanza de que algún día se realizarán. Esas conversaciones son también motivo de gozo; nos reímos contando las anécdotas que nos ocurren constantemente y, los

Doble mesa compartida de los religiosos que vivimos en el Raval

**PILAR
RODRÍGUEZ
BRIZ**

Religiosa
de la Compañía
de Santa Teresa
de Jesús

más viejos, recordando “las batallas” de antaño. Si algo no falta en las reuniones es la risa y la alegría.

Los comentarios y la conversación siempre se centran en lo que vemos del barrio, ¡nuestro querido y maltrecho barrio! Fruto de esa preocupación por el barrio y de nuestras conversaciones alrededor de la mesa han nacido los proyectos intercongregacionales que hemos puesto en marcha, como Cintra, Benallar y Verdallar.

¿Por qué proyectos intercongregacionales? Si vamos a ser sinceros, tendremos que decir que los proyectos comenzaron así porque era la única forma de que salieran adelante. En nuestras congregaciones religiosas, la falta de personas, el envejecimiento y la carencia de vocaciones son un hecho que hay que tener muy presente. Muy presente, pero no tanto que nos corte las alas

y nos inhabilite para llegar allí adonde las exigencias del Reino de Dios nos abren un campo inmenso que es necesario atender. ¿Cómo vamos a permanecer quietos cuando hay tantas necesidades? Ese fue, en un primer momento, el principio y el motivo principal para unirnos.

¿Qué ha cambiado desde entonces? No solo que entre todos llegamos a más, sino que hemos sumado riquezas con las que no contábamos: los distintos carismas se enriquecen, se multiplican, se expanden. El trato fraterno, continuo, entre nosotros, el compartir las luchas, las pequeñas y grandes alegrías de los logros (un nuevo local, el aniversario de una obra, los títulos de Graduado Escolar de los alumnos...) nos hacen sentir a todos el apoyo de los unos para con los otros. Y, quizás lo más importante de nuestros encuentros, es que nos sentimos verdaderamente “comunidad de seguidores de Jesús”. Jesús es el motor que nos impulsa a todos por igual, nos envía, recoge los frutos, se alegra, nos alegra y nos hace sentirnos cada día más unidos y cada día más felices de estar donde estamos y de ser “su grupo” en una hermosa fraternidad.

